

Вірші в метро

Андрій Скрильник

Вірші в метро

Вірші не творять постмодерн,
біля пластичних звуків смерті
лежать Сократ, Гюго, Жюль Верн,
і той чіє ім'я вже стерте.

Ми з інших часових шарів
 закинуті пригодою
постсексуальних берегів
в болото покидьків й уродів.

Налаштуватись на життя
після ударів нижче пупа,
і зірве подих каяття,
коли у стійку влучить Штрупар

Пісок годин розітне марш,
і в черзі непохованих процесій
хтось продавати буде фарш
без зіткнень зайвих і ексцесів.

На очі ніч додасть думок,
коли заповнить мозок небо
безліччб ясних зірок,
 буття мені не треба

11.06.02 р.